

Thrillseeker

Sam Bettens

'Ik moet mijn leven spannend houden'

Al drie decennia is hij de ster van de Vlaamse rockband K's Choice. In België kan hij 'niet over straat'; in zijn thuisland Amerika is muzikant en zanger Sam Bettens (1972) heerlijk anoniem. En van die afwisseling houdt hij, óók in zijn muziek. Binnenkort komt zijn eerste countryalbum uit.

INTERVIEW: INGRID SPELT | BEELD: JEN ROSENSTEIN

E

en rocker verpakt in een zoete countrystijl. “Zoet? Mijn songs zijn eerlijk en doorleefd,” lacht Sam in het videogesprek in zijn lichte muziekstudio aan huis. Thuis is Palm Desert, een woestijnstadje in een vallei in Californië met uitzicht op

tientallen palmbomen zonder verkeer voor de deur. Hij woont daar met zijn Amerikaanse vrouw Stef en hun geadopteerde tieners Jett en Charlie. Sam vervolgt: “Countrymuziek is misschien wel de enige muziekstijl waarin je eerlijk over de echte dingen in het leven kunt zingen, zonder te veel poespas. De oprechtheid en warmte van de countrymuziek raakt me.”

K’s Choice, iedereen kent hun eerste single en grote internationale hit zodra je de eerste opzweepende akkoorden en indringende zang van *Not an addict* hoort. Een regelrechte gelukstreffer, die in één klap zorgde voor bekendheid in Europa, Australië en Amerika. Het dak ging eraf op poppodia en festivals Pinkpop, Lowlands, Pukkelpop, Live is Live en de Lokerse feesten. Vele albums en hits later (zie cv) vierden ze vorig jaar hun dertigste verjaardag met een tour. Zo nu en dan maakt Sam solo-uitstapjes en speelt hij in andere formaties. En nee, hij werd broer Gert, eveneens bandlid van K’s Choice, met wie Sam vanaf de middelbare school muziek maakt,

niet zat. “Het is fijn om met Gert te werken. We kunnen volledig op elkaar vertrouwen en alles is bespreekbaar. Natuurlijk botsen we weleens, maar we zijn goed in praten en komen er altijd uit.” Door allebei naast K’s Choice andere muziekprojecten te doen, raken ze de band ook niet zat. “Het is net als met een huwelijk. Als ik tour in België of Nederland, of speel op een festival, ben ik volledig met K’s Choice en mijn muziek bezig. Ik hang niet elke dag twee uur aan de telefoon met het thuisfront. Eenmaal thuis ben ik er honderd procent voor Stef en onze kinderen en kleinkinderen. Bovendien is het leuk om elkaar te missen, dan weet je ook hoe waardevol je voor elkaar bent. Met muziek maken is het net zo.”

Je leidt twee levens: eentje in de schijnwerpers in België en Nederland, en eentje ver weg in de woestijn. Hoe doe je dat?

“Ik vind het heerlijk! In Californië kan ik anoniem leven en vervul ik een andere rol. Ik word pas zanger als ik in België ben. Het leven in meerdere werelden houdt alles ook lekker fris: van sleur word ik onrustig. Lange tijd heb ik naast mijn muziek bij het brandweerkorps in Tennessee gewerkt. En nu stort ik me alweer een tijdje fulltime op mijn muziek. Ik kan mijn familie wel erg missen; mijn ouders worden ook een dagje ouder. Ik vond het ook vreselijk dat ik tijdens de lockdowns niet naar ze toe kon. Dan wordt de ►

‘In Californië kan ik anoniem leven en vervul ik een andere rol. Ik word pas zanger als ik in België ben’

‘Soms voel ik nog een soort gevecht vanbinnen, omdat ik mijn stem nog niet laag genoeg vind’

afstand ineens wel héél erg groot en zie je elkaar alleen op een beeldscherm. In die periode leerde ik nog meer onderscheid te maken tussen wat ik wel en niet nodig heb in mijn leven. Tijdens optredens loeer ik altijd bij mijn ouders; ze komen vaak naar onze optredens. Mijn ouders genieten van die twee muzikale broers, die het samen zo goed kunnen vinden. Ik voel me dan super trots. Van familie krijg je onvoorwaardelijke liefde.”

Hoe ziet jouw dag in Amerika eruit?

“Om vijf uur ’s ochtends ga ik eerst naar de gym. Hoewel het er deze ochtend niet van gekomen is. Daarna schrijf ik aan mijn nieuwe album en mijmer ik een beetje over wat ik muzikaal nog wil gaan doen. Muzikanten zijn tegenwoordig veel meer hun eigen carrièreplanners. Mijn album neem ik op in Nashville en daar word ik omringd door topmuzikanten. Dat is zo’n voorrecht! Omdat die wereld voor mij onbekend is, moest ik alles zélf uitvinden, en dat maakt het ook zo spannend. In Nashville begint het. Ik ga goed op het onbekende. Ik was nooit fan van countrymuziek, maar in Amerika kun je niet om die muziek heen. Van de een op andere dag voelde ook ik de authenticiteit van countrymuziek. Ik hou van de eenvoud. Daarnaast heb ik het gevoel dat ik verder moet. Uitstapjes in de muziek heb ik altijd gemaakt, of dat nu schrijven of spelen met een ander is. Met K’s Choice ben ik volwassen geworden, rockmuziek zit in mijn vezels, maar ik weet dat het een keer ophoudt. Jongeren hebben veel minder met rockmuziek. Natuurlijk zijn er diehards, en ook jonge mensen die nog rockmuziek op vinyl kopen, maar het raakt passé. Mijn kinderen, zowel mijn tieners als volwassen stiefkinderen, luisteren er nooit naar.”

Dus K’s Choice is op sterven na dood?

Lachend: “Zo wil ik het niet zeggen. Meer dan ooit voel ik een herwaardering en diepe dank-

baarheid dat ik deel uitmaak van K’s Choice. Ik heb zéker mijn dips gehad en ben de zin voor het spelen met de band weleens kwijtgeraakt. Misschien is die dankbaarheid mede versterkt door de coronaperiode waarin we niet konden spelen. Het is fijn om door onze muziek een connectie te voelen met een trouw publiek dat je eigenlijk niet kent. Andere muziekprojecten ernaast doen betekent niet het einde van de band. Juist door kruisbestuiving zal het goed gaan met K’s Choice én mijn solocarrière. Het voedt elkaar en geeft energie. Ik heb nieuwe uitdagingen, die onbekend en minder comfortabel zijn, nodig, en dat heeft niks met mijn broer Gert of K’s Choice te maken. Ik moet mijn leven spannend houden.”

Waar schrijf je?

“Altijd in mijn studio. Ik schrijf als ik zin heb en soms dwing ik mezelf tot het schrijven van een song. Komt er na twee uur niks, dan stop ik. Ervaringen schrijf ik van me af. Het is belangrijk dat ik mijn gevoel kan communiceren met mijn publiek en we dat moment samen kunnen delen. Op mijn nieuwe countryalbum schrijf ik over verlies, terwijl ik het zelf niet letterlijk heb meegemaakt. Maar ik voel wel een soort melancholie in mijn situatie als transman zonder transvrienden, als Belg in Amerika ver van mijn roots en als stiefouder. Soms voel ik me eenzaam en die eenzaamheid vertaalt ik in mijn songs.”

Kun je alle bekende songs nog zingen nu je stem zwaarder is door de hormonen?

“Ik zing alles tweeënhalve noot lager. Wél ga ik naar een stemcoach; het is belangrijk dat ik mijn stembanden train en soepel houd. Ik ben blij met mijn nieuwe zangstem.”

Sam, toen nog vrouw, bleef in de jaren 90 voor de liefde voor een man in Amerika hangen. Werd erna *head over heels* verliefd op zijn vrouw Stef en zij zijn inmiddels

tweëntwintig jaar samen. Vijf jaar geleden gooide Sam de wereld in dat hij voortaan als transman door het leven zou gaan. Een beslissing die niet zomaar werd genomen. “Ik ben in therapie geweest om uit te zoeken wie ik ben. Van mijn ouders leerde ik dat je moeilijke momenten in het leven tegenkomt, en je die aankunt. Zo is het ook. Achteraf heb ik diep vanbinnen altijd gevoeld dat ik niet in het goede lichaam zat. Na mijn transitie voel ik me meer en meer comfortabel met mezelf. Ik vind het belangrijk om open te zijn over dit onderwerp om zo andere transgendermensen, die het er moeilijk mee hebben, te steunen. Niet iedereen wordt erkend; vooral voor transvrouwen die op latere leeftijd in transitie gaan is het niet makkelijk, omdat je het visueel kunt zien. Destijds heb ik zelf veel aan gesprekken met transmannen gehad. Er zijn momenten in mijn transitie geweest dat ik het lastig en ingewikkeld vond, en op andere dagen dacht ik: het is zo eenvoudig, ik wil verder als Sam. Punt! Soms voel ik nog een soort gevecht vanbinnen, omdat ik mijn stem nog niet laag genoeg vind. Dan vraag ik me af of mensen kunnen horen dat ik een transpersoon ben. En zie ik er wel mannelijk genoeg uit? Het is een stukje onzekerheid, maar het wrijft steeds minder. Als ik voor de spiegel sta, voel ik me een rijker mens.”

Is het conservatieve Nashville klaar voor een transman?

“Ik hoop dat ik mee mag doen. Natuurlijk is er een groot conservatief deel in Amerika dat naar countrymuziek luistert, maar er is ook een heel duidelijke vocale beweging van progressieve grote artiesten in Nashville. Zij spreken openlijk over lgbt+ en zijn klaar met het conservatieve gedoe. Bovendien denk ik niet dat ik zo moeilijk te verteren ben door mezelf te zijn. Binnen het concept van transgendermensen kom ik gematigd en non-confronterend over. Ik ben trots op wie ik nu ben, maar zal dat nooit agressief over- ▶

CV

1972 Geboren in Kapellen (B)
1990 Coverband Basement Plugs met broer Gert
1993 Filmsoundtracks: *I’m so lonesome I could cry* van Hank Williams sr. voor de speelfilm *Vrouwen willen trouwen* en het duet *Why don’t you try me* met countryzanger Frankie Miller voor de film *Ad fundum*. Debuutalbum met The Choice *The Great Subconscious Club*
1994-1996 Tourt met The Choice in Duitsland en de VS
1995 Band verandert naam in K’s Choice, eerste album *Paradise in me* komt uit. Het nummer *Not an addict* is een internationale hit
1996-heden De band speelt op vele internationale festivals waaronder Pinkpop, Live is live, Lowlands, Pukkelpop, Lokerse feesten, en vele poppodia
1996-1997 K’s Choice staat in voorprogramma van Alanis Morissette
1998 Album *Cocoon crash*
1999 K’s Choice is te zien in een aflevering van *Buffy the vampire slayer*, album *Extra cocoon: all access*
2000 Album *Almost happy*
2001 Album *Live*
2003 Album en dvd *Ten years of*, fanclub-cd’s: *2000 seconds live* (1998), *Home* (2001) en *Running backwards* (2003)
2002-2007 Band neemt een pauze, Sam maakt soloalbums waaronder *Scream* en *Shine*, en schrijft de filmsoundtracks *All of this past* voor *Underworld* en ▶

‘Ik ben trots op wie ik nu ben, maar zal dat nooit agressief overbrengen’

Someone to say hi voor speelfilm *Zus & zo*, de titelsong voor de film *Leef!* en toert met Tom Kestens door Vlaanderen met de theatertour *From scream to whisper*

2007 Wint European Border Breakers Award

2008 Gastzanger op album van BLØF, solotheatertour *Never say goodbye*

2009 Single K's Choice *When I lay beside you*

2010 Tourt opnieuw met K's Choice, compilatiealbum *Echo mountain*

2013 Brengt samen met broer Gert onder de naam Bettens het album *Waving at the sun* uit

2015 Single *Private revolution*, album *The phantom cowboy*

2017 Verzamelalbum K's Choice 25

2018 Start nieuwe band Rex Rebel, doet mee aan tv-programma *Liefde voor muziek*

2020 Deelnemer van *The masked singer*, debuutalbum Rex Rebel *Run*

2023 Tourt met K's Choice *30th Anniversary Tour* langs internationale poppodia, autobiografie *Ik ben* komt uit, single *Time is a parasite*

2024 Tour K's Choice in akoestische setting

Begin 2025 Lancering country-album

brengen. Het is belangrijk dat je het gesprek met elkaar aangaat en elkaar probeert te begrijpen. Als er iemand een brug moet slaan op een zachte manier binnen een conservatief milieu, wil ik dat wel zijn. Maar joh, Nashville is sowieso een *longshot*. Het is ik en duizenden anderen, die het daar willen gaan maken.”

Door zijn huwelijk met Stef werd hij ineens bonusouder van de inmiddels volwassen Taylor en Justin. Zelf had Sam geen kinderen, en dat is toch een tikkie anders dan een samengesteld gezin, meent hij. “Ik vond het superleuk dat ik twee bonuskinderen kreeg, opeens in een gezin zat en een ander soort verantwoordelijkheid kreeg. Ik verwelkomde de situatie, maar tegelijkertijd vond ik het moeilijk. Het stiefouderschap gaat niet vanzelf.” Sam schreef er onder meer over in het boek *Ik ben*, over de rol van stiefouder, echtgenoot, rockster en zijn transitie. “In één klap schreef ik alles waar ik nog mee zat of mee heb geworsteld van me af.”

Met het boek was je uitgeluld?

“Ja. Het schrijven van *Ik ben* was een soort van helingsproces, een ongelooflijke en tegelijkertijd intimiderende ervaring. Met het schrijven van een song heb je nog de mogelijkheid om een beetje afstand te nemen of met weinig woorden iets te zeggen. Je hoeft minder diep te graven dan met het schrijven van een boek. Ik merkte tijdens het schrijven dat ik dingen niet goed had verwerkt en moest ergens graven waar ik eerder niet was geweest om het cirkeltje te doorbreken. Het was supertherapeutisch: ik heb alles gezegd wat ik wilde zeggen en voelde

me door alle positieve reacties gehoord. Het was zo'n fijn gevoel dat ik open kon zijn en mensen mijn verhaal aanvaardden, er zelf iets aan hadden of zich erin herkenden. Over het stiefouderschap is niet heel veel geschreven. Toen mijn stiefkinderen jonger waren vond ik het best weleens confronterend. Ze hebben een vader, en ik voelde me regelmatig het vijfde wiel aan de wagen. Dat is ingewikkeld. Als plusouder probeer je het ook altijd goed te doen, geef je honderd procent en je krijgt het niet altijd terug. Je moet best sterk zijn om veel te geven zonder verwachtingen. Het was spannend om over dit onderwerp te schrijven, omdat ik Stef en mijn stiefkinderen geen pijn wilde doen. Ik moest hierin de juiste balans vinden. Overigens kreeg ik uiteindelijk wel liefde terug. Als stiefouder moet je heel geduldig zijn. Ik hou van ze, en als ik terugkom van een tour in België maak ik een tussenstop in New York of Georgia, waar ze wonen.”

Sam en Stef adopteerden samen twee kinderen, Jett en Charlie (beiden nu 13 jaar). Tussen hen zit drie maanden leeftijdsverschil. Sam met een knipoog: “Op moeilijke momenten zegt mijn vrouw dat het mijn schuld is dat we er nog twee bij hebben gekregen. Ik wilde als ouder een gevoel ervaren waarin ik niet het vijfde wiel aan de wagen was en mijn kinderen niet hoefde te delen met een andere papa. De gedachte van adoptie kreeg ik niet meer uit mijn hoofd en ik wist Stef te overtuigen.”

Voelde je je meteen ouder van Jett en Charlie?

“Ja! Bij de geboorte van mijn dochter waren we bij de bevalling, en onze zoon was één dag oud toen hij bij ons kwam. Vanaf het ▶

‘Ik heb vertrouwen in de jongere generatie’

moment dat ze in mijn armen lagen, voelde ik zo’n vanzelfsprekende verantwoordelijkheid. Ik was in één oogopslag verliefd. Met de biologische moeders hebben we overigens nog steeds contact. Omdat ze nagenoeg van dezelfde leeftijd zijn, hebben de kinderen veel aan elkaar. Het eerste jaar was heftig en druk; soms moet ik moeite doen om iets van die periode terug te halen. Als ouder met twee baby’s sta je op de automatische piloot. Het is onze job om Jett en Charlie op het juis-

10X KORT

In de koelkast? “Griekse yoghurt.”

Altijd bij je? “Telefoon met als belangrijkste app: Notes.”

Trots op? “De mensen met wie ik me weet te omringen.”

Hekel aan? “Negativiteit.”

Groot voorbeeld? “Iedereen die veerkracht toont.”

Lievelingsalbum? “*Tracy Chapman* van Tracy Chapman.”

Onweerstaanbaar? “Mijn vrouw.”

Favoriete countrymuzikant? “Dolly Parton.”

Ontspannen met? “Een boek op de camping.”

Levensmotto? “*Ultimately there is only one thing that creates tension: wanting things to be different than they are.*”

te pad te begeleiden en veilig de wereld in te sturen. Nee, ik ben niet een type die zich de hele dag zorgen maakt over hun toekomst door alle wereldproblematiek. Dat heeft geen zin. Soms ben ik al die ellende ook zat en zet ik periodes lang alle nieuwskanalen uit. Wél vind ik de verrechtsing van de maatschappij in de hele wereld beangstigend. Ik probeer dagelijks een ander voorbeeld te geven. Maar van nature ben ik positief ingesteld, leef ik liever in hoop dan in angst en heb ik vertrouwen in de jongere generatie.”

Straks ben je een countryster en is het klaar met de rust en anonimiteit in de woestijn...

“Dan wijk ik uit naar Hawaiï!” ■